

Posudek bakalářské práce

JIŘÍHO MYSLÍNA

ŘÍMSKÉ POVÍDKY ALBERTA MORAVII,

Ústav románských studií FFUK

Tématem této práce jsou Moraviovy *Racconti romani*. Její struktura však svědčí o tom, že autorova ctižádost byla větší, že měl snahu začlenit tyto texty do kontextu Moraviova – velmi rozsáhlého a různorodého – díla a vyznačit i spojnice jednak mezi Moraviou a „římskou“ literaturou a jednak mezi Moraviou a italským neorealismem. To je samozřejmě chvályhodné a nelze proti tomu nic namítat. Problém je v tom, že pro plochu bakalářské práce je to příliš velký krajíc, a práce v důsledku toho trpí značnou povrchností.

Úvodní přehled života a díla, opřený o Siciliana a Tessariho, je zpracován poměrně slušně (zvláště v první části) a přehledně. Své prameny však Myslín četl zřejmě trochu chvatně a chvatně překládal, takže tu nacházíme matoucí anglicismy (s. 14: „tento román se záhy stal nejprodávanější novelou ve Spojených státech“) a italianismy (tamtéž: „milion kopií“ místo „výtisků“). Přehled děl se bez vysvětlení zastavuje v roce 1971. Kapitola je koncipována jako medailon a jistě na tomto místě nelze žádat důkladnější popis zmiňovaných děl, avšak charakteristiky, jež tu čteme, jsou často příliš paušální, buď nepřesné, nebo chybné (*L'attenzione* není román, který se zabývá „psaním novel“).

Poněkud lépe je zmapována Moraviova povídková produkce.

4. kapitola nese titul „Tematická analýza sbírek *Racconti romani*“. Zde bychom čekali jádro práce, ale ve skutečnosti je tu jen velmi zběžně popsána Moraviova preference lidového prostředí. Počítám-li dobře, poněkud blíže jsou zde pojednány pouze tři povídky.

Specifické římského prostředí se chce Myslín přiblížit skrze římský dialekt. To ale stojí trochu na vodě: Moravia systematicky dialektu nevyužíval. Formulace jsou tu opět příliš zběžné: není snadné pochopit, co je míněno, když autor říká, že poměr k dialektu se mění s Leopardim a Manzoniem. Leopardi psal vybranou italštinou, Manzoni ve Snoubencích svůj vlastní dialekt zapřel. Věc je zkrátka trochu složitější.

Nepřesvědčivá je i kapitola o Bellim: mluvit o Moraviovi jako o typickém představiteli romanéska (s. 27) je prostě nesmysl. Belli přirozeně zaujal Moraviu svým „neorealismem“ *avant la lettre*, neudělal ale z něho nářečního autora.

Stejnou zkratkovitostí se vyznačuje „stylistická analýza“. Na základě dvou citátů dělá Myslín z Moravii mistra metafory. Moraviův styl je ale v principu šedivý (funkčně šedivý), věcný, nemetaforický. V jednom citátu je slovo „pistoleros“, v druhém jedno běžné rčení: z takto ojedinelých příkladů nelze ovšem vyvozovat nic. Vydatnější je partie o popisech, ale zdá se, že Myslínovi zcela uniká, že tyto popisy jsou vkládány do úst konkrétních postav, a že to, co tyto postavy vidí (a tedy popisují), slouží zásadně k *jejich* charakteristice – a že je tedy trochu vedle, když z těch popisů dokáže vyčíst jen to, že Moraviovy popisy jsou „na precizní úrovni“ a že Moravia je „pán slovíčkaření“ (s. 34, 35). Tři příklady mají ilustrovat pronikání romaneska do Moraviových próz: „boccolo“ je ovšem starý dobrý toskánský výraz.

V textu není mnoho gramatických či pravopisných chyb, některé jsou ale markantní (maďar, říman, s. 19: povídky vycházeli), Gioacchino se píše s dvěma c. Italština resumé je špatná.

Uznávám, že zadání bylo splněno, ale metodicky jsou analýzy povrchní, nedostatečné a často mylné. Práci hodnotím známkou dobře.

9. 7. 2013

Praha, 10. 8. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
oponent